

Profesor zw. dr hab. n. med. dr h.c. Roman Drews (1908–1977)

W tym roku 17 kwietnia minęła trzydziesta rocznica śmierci profesora Romana Drewsa – jednego z najwybitniejszych chirurgów polskich XX wieku, kontynuatora poznańskiej szkoły chirurgicznej profesora Antoniego Jurasza jr.

Roman Drews urodził się 6 sierpnia 1908 r. w Chodzieży, gdzie ukończył w maju 1927 r. Państwowe Gimnazjum św. Barbary, uzyskując świadectwo dojrzałości. W latach 1927–1933 odbył studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Poznańskiego, na którym 10 czerwca 1933 r. otrzymał tytuł lekarza medycyny. W latach 1934–1939 pracował jako asystent, a następnie jako starszy asystent w Klinice Chirurgicznej Uniwersytetu Poznańskiego, kierowanej przez profesora Antoniego Jurasza jr.

W październiku 1939 r. został wysiedlony z Poznania. Wojnę spędził w Ostrowcu Świętokrzyskim, pracując na stanowisku ordynatora Oddziału Chirurgicznego w Szpitalu Ubezpieczalni Społecznej. W tych latach dał się poznać jako doskonały operator i lekarz-patriota, który wielokrotnie leczył i ukrywał partyzantów w szpitalu, a także udzielał im pomocy lekarskiej w terenie.

W Ostrowcu Świętokrzyskim poznał swą przyszłą żonę – Marię Osłońską, wysiedloną z Sosnowca, ówczesną studentkę Wydziału Lekarskiego TUZZ w Warszawie, łączniczkę AK, później lekarza stomatologa, doktora nauk medycznych. W kwietniu 1944 r. ożenił się z Marią Osłońską, z którą miał czterech synów: Michała, Andrzeja, Krzysztofa i Romana. Michał i Krzysztof są obecnie kierownikami klinik Uniwersytetu Medycznego im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu. Andrzej jest architektem, mieszka i pracuje w Nowym Jorku, a Roman jako doktor biologii pracuje w Instytucie Badania

Żywności i Leków w Waszyngtonie.

Po zakończeniu działań wojennych w kwietniu 1945 r. Roman Drews wrócił do Poznania i energicznie zajął się odbudową Kliniki Chirurgicznej prof. Jurasza. W tym samym

czasie uzyskał promocję doktorską na podstawie pracy „Kamica przewodu żółciowego wspólnego”.

W latach 1945–1948 pracował na stanowisku adiunkta, pełniąc od 1947 r. obowiązki kierownika kliniki. W 1948 r. mianowany został zastępcą profesora i jednocześnie przystąpił do organizowania nowej II Kliniki Chirurgicznej w Szpitalu Akademickim im. Heliodora Święcickiego przy ulicy Przybyszewskiego 49. 1 lutego 1950 r., po otwarciu kliniki, został jej kierownikiem.

Habilitował się z chirurgii na podstawie pracy „Badania kliniczne i doświadczalne nad glikoneogenezą w stanach pooperacyjnych”. W czerwcu 1951 r. mianowany został profesorem nadzwyczajnym, a w kwietniu 1962 r. profesorem zwyczajnym. Pod jego kierownictwem II Klinika Chirurgiczna stała się bardzo szybko znakomitym ośrodkiem leczniczym i naukowo-dydaktycznym w Polsce.

Profesor Drews dysponował doprowadzoną do perfekcji techniką chirurgiczną oraz niezwykłą wnikliwością i trafnością diagnostyczną. Miał wielkie poczucie odpowiedzialności lekarskiej za powierzonych swej opiece chorych.

Wykonał osobiście ponad 30 000 operacji, uzyskując znakomite wyniki. Miał olbrzymie doświadczenie kliniczne w leczeniu chorób tarczycy i chirurgii guzów nadnerczy, podobnie w zakresie chirurgii śródpiersia. Zajmował się leczeniem guzów śródpiersia i chorób przełyku, chorobami przepony i wpustu, diagnostyką różnicową guzów prawego kąta sercowo-przeponowego. Wprowadził w kraju leczenie operacyjne zniekształceń klatki piersiowej. Operował zaciśnięte zapalenie osierdzia, jako pierwszy w Polsce odtworzył ciągłość oderwanego oskrzela głównego. Miał duże doświadczenie w operacjach naprawczych dróg żółciowych, z powodzeniem wykonywał również operacje urologiczne.

Wykształcił wielu świetnych chirurgów, promował 52 doktorantów i habilitował 8 współpracowników, z których profesorami zostali: J. Fibak, R. Góral, A. Krokowicz i M. Wójtowicz.

W latach 1970–1975 był dyrektorem nowo utworzonego Instytutu Chirurgii i kierownikiem I Kliniki Chirurgii Ogólnej. Opublikował około 150 prac naukowych oraz przedsta-

wiał osiągnięcia swej kliniki na licznych zjazdach i posiedzeniach naukowych.

Od 1947 r. był specjalistą wojewódzkim w zakresie chirurgii, konsultantem Szpitala Kolejowego oraz Szpitala przy Zakładach H. Cegielskiego. Przez długie lata był przewodniczącym oddziału poznańskiego Towarzystwa Chirurgów Polskich (1954–1957, 1960–1974), a latach 1968–1970 prezesem Zarządu Głównego Towarzystwa Chirurgów Polskich. Był również członkiem Międzynarodowego Towarzystwa Chirurgów oraz towarzystw takich jak: Poznańskie Towarzystwo Przyjaciół Nauk, Polskie Towarzystwo Lekarskie, Towarzystwo Ortopedów i Traumatologów, Towarzystwo Endokrynologiczne, Towarzystwo Onkologiczne.

Za swe zasługi profesor Drews wyróżniony został licznymi odznaczeniami, m.in. Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Odrodzenia Polski, Krzyżem Partyzanckim i wieloma innymi odznaczeniami państwowymi i regionalnymi. Był też wielokrotnie laureatem państwowych nagród naukowych. Był honorowym obywatelem miasta rodzinnego Chodzieży oraz Ostrowca Świętokrzyskiego i honorowym członkiem czterech towarzystw naukowych, w tym Towarzystwa Chirurgów Polskich (1972).

W 1974 roku Akademia Medyczna w Poznaniu wyróżniła prof. Romana Drewsa najwyższą swą godnością, tytułem doktora *honoris causa*.

Wieloletnia ciężka praca chirurga, której profesor Roman Drews poświęcił całe swe życie, z czasem doprowadziła do załamania zdrowia. Roman Drews zmarł po ciężkiej, długiej chorobie 17 kwietnia 1977 r. i spoczął w Alei Zasłużonych na cmentarzu junikowskim w Poznaniu, odprowadzany przez tysiące ludzi pragnących oddać hołd wybitnemu lekarzowi i człowiekowi, którego darzyli olbrzymim zaufaniem i szacunkiem.

W pamięci uczniów i współpracowników profesor Roman Drews pozostał jako wspaniały człowiek, wybitny chirurg i diagnosta, który całe swe życie poświęcił trosce o zdrowie i życie chorych.

WICEPRZEWODNICZĄCY KOMISJI HISTORII MEDYCYNY I FILOZOFII PTPN
DR N. MED. ADAM WASILKOWSKI